

Press och information

Europeiska unionens domstol
PRESSMEDDELANDE nr 22/16

Luxemburg den 1 mars 2016

Dom i de förenade målen C-443/14 och C-444/14
Kreis Warendorf / Ibrahim Alo och
Amira Osso / Region Hannover

Domstolen uttalar sig om förhållandet mellan den fria rörligheten för personer som beviljats internationellt skydd och åtgärder för att underlätta deras integration

Det är tillåtet att ställa upp ett villkor i fråga om bosättningsort för alternativt skyddsbehövande om dessa har större integrationsvårigheter än andra icke-EU-medborgare som är lagligen bosatta i den medlemsstat som beviljat dem skyddet

Enligt ett unionsdirektiv¹ ska medlemsstaterna tillåta fri rörlighet inom sina territorier för personer som har beviljats internationellt skydd² på samma villkor och med samma begränsningar som för andra icke-EU-medborgare som är lagligen bosatta i landet.

Tysk rätt föreskriver att när alternativt skyddsbehövande uppbär sociala förmåner ska deras uppehållstillstånd innehålla en skyldighet att vara bosatt på en viss ort (nedan kallat villkoret i fråga om bosättningsort). Det villkoret kan syfta till att säkerställa en lämplig fördelning av kostnaderna för dessa förmåner mellan de ansvariga myndigheterna. Det kan också ha som mål att underlätta integrationen av icke-EU-medborgare i det tyska samhället.

Ibrahim Alo och Amira Osso är syriska medborgare som kom till Tyskland år 1998 respektive år 2001. De har beviljats status som alternativt skyddsbehövande. De har också underkastats villkor i fråga om bosättningsort, som de angripit vid tysk domstol. Målen har nu nått Bundesverwaltungsgericht (Federala högsta förvaltningsdomstolen i Tyskland), som har frågat EU-domstolen huruvida villkoren i fråga om bosättningsort är förenliga med direktivet.

I dagens dom konstaterar domstolen inledningsvis att **direktivet ålägger medlemsstaterna att låta personer som de beviljat status som alternativt skyddsbehövande inte bara röra sig fritt inom landet utan även välja bosättningsort där**. Villkor i fråga om bosättningsort för sådana personer utgör följaktligen en begränsning av den fria rörligheten enligt direktivet. När dessa villkor föreskrivs enbart för alternativt skyddsbehövande som erhåller socialt bistånd, utgör de även en inskränkning av dessa personers rätt till social trygghet enligt unionsrätten.

Domstolen understryker att alternativt skyddsbehövande i princip inte får underkastas striktare bestämmelser beträffande valet av bosättningsort än vad som gäller för andra icke-EU-medborgare som är lagligen bosatta i den berörda medlemsstaten eller för statens egna medborgare, när det gäller rätten till socialt bistånd.

Domstolen konstaterar dock att det är tillåtet att ställa upp ett villkor i fråga om bosättningsort som enbart gäller alternativt skyddsbehövande, förutsatt att dessa personer inte befinner sig i en situation som, sett till lagstiftningens syften, är objektivt jämförbar med situationen för icke-EU-medborgare som är lagligen bosatta i den berörda medlemsstaten och för medlemsstatens egna medborgare.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet (EUT L 337, s. 9).

² Status som alternativt skyddsbehövande kan beviljas icke-EU-medborgare som inte klassificeras som flyktingar när det finns en grundad anledning att förmoda att de behöver internationellt skydd.

Domstolen är medveten om att omflyttning av personer som åtnjuter sociala förmåner eller en ojämn koncentration av dem till vissa delar av en medlemsstat kan medföra en olämplig fördelning av kostnaderna mellan de olika ansvariga myndigheterna. En sådan olämplig fördelning av kostnaderna har dock inget särskilt samband med dessa personers eventuella status som alternativt skyddsbehövande. **Direktivet hindrar därför att ett villkor i fråga om bosättningsort åläggs enbart alternativt skyddsbehövande, i syfte att uppnå en lämplig fördelning av kostnaderna för sociala förmåner.**

Däremot konstaterar domstolen att det ankommer på den tyska domstolen att pröva om alternativt skyddsbehövande som erhåller sociala förmåner möter större integrationssvårigheter än andra icke-EU-medborgare som är lagligen bosatta i Tyskland och erhåller socialt bistånd. Om dessa båda kategorier av personer inte befinner sig i en jämförbar situation sett till syftet att underlätta integrationen av icke-EU-medborgare i Tyskland, **hindrar direktivet inte att alternativt skyddsbehövande underkastas villkor i fråga om bosättningsort för att främja deras integration**, även om de villkoren inte gäller för andra icke-EU-medborgare som är lagligen bosatta i Tyskland.

PÅPEKANDE: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av unionsrätten eller om giltigheten av en unionsrättsakt. Domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia, och den är inte bindande för domstolen.

Domen i [fulltext](#) offentliggörs på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: ☎ Gitte Stadler +352 4303 3127

Bilder från avkunnandet av domen finns tillgängliga på "[Europe by Satellite](#)" ☎ +32 2 2964106